

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง "ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ" ได้ดำเนินขั้นตอนการวิจัยต่างๆดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษา ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศกับบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก ของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศกับบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ความสัมพันธ์ของลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศกับบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ของ จำนวนครั้ง ที่ได้รับการอบรมจริยธรรม ขณะถูกคุมขัง กับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศแตกต่างจากบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ
2. ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กทั้ง 4 แบบ มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศและกลุ่มบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ
3. ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก ของ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ แตกต่างจากบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ
4. จำนวนครั้ง ของการได้รับการอบรมจริยธรรม มีความสัมพันธ์ต่อระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศทั้งหมด ที่ถูกพิพากษาตัดสินถึงที่สุดให้ต้องโทษจำคุกในเรือนจำในเขตกรุงเทพฯ จำนวนทั้งสิ้น 4 เรือนจำ คงอยู่ในช่วงเวลา que เก็บข้อมูลจำนวน 317 คน โดยมาจากเรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ทณฑลสถานวัยหนุ่มมีนบุรี เรือนจำพิเศษมีนบุรี

ส่วนในกลุ่มเปรียบเทียบ หรือ กลุ่มควบคุมนั้น มาจากบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบ Accidental Sampling เลือกเฉพาะเพศชาย อายุการศึกษาใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยเก็บข้อมูลบริเวณสวนสาธารณะ สถาบันการศึกษา และที่พักคนงานก่อสร้าง จำนวน 319 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์โดยแบ่งเป็น 3 ฉบับ ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน แบบสัมภาษณ์การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก จำนวน 40 ข้อ แบบสัมภาษณ์ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมจำนวน 16 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ขออนุมัติจากกรมราชทัณฑ์ในการขอเข้าทดลองใช้เครื่องมือและเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในเรือนจำในเขตกรุงเทพฯ 5 แห่ง อันประกอบด้วย เรือนจำบางขวาง เรือนจำกลางคลองเปรม เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ เรือนจำกลางมีนบุรี และ ทัณฑสถานวัยหนุ่มมีนบุรี ตั้งแต่เดือน มกราคม 2538 - เมษายน 2538 โดยผู้วิจัยมีวิธีการเก็บข้อมูลครั้งนี้คือ ในแบบสัมภาษณ์ส่วน 1, 2 นั้น กลุ่มตัวอย่างต้องตอบด้วยตัวเอง ในส่วนแบบสัมภาษณ์ส่วนที่ 3 นั้นผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์ทีละคนตามวันเวลาที่ทางเรือนจำกำหนดและในกลุ่มควบคุมผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ - กรกฎาคม 2538 โดยผู้วิจัยสัมภาษณ์ทีละคน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมการวิเคราะห์สถิติทางสังคมศาสตร์เวอร์ชัน 4 ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานสถิติที่ใช้ คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าฐานนิยม
2. การทดสอบความแตกต่าง ของระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ระหว่างผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศกับบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ ใช้ t -Tests และ χ^2

3. การทดสอบลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กทั้ง 4 แบบ มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมโดยใช้ Multiple Regression, F-test และ χ^2
4. การทดสอบความแตกต่างของลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กทั้ง 4 แบบ ของกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศกับบุคคลเพศชายทั่วไปที่ไม่เคยกระทำผิดคดีใดๆ โดย t-Tests
5. ทดสอบจำนวนครั้งของการได้รับการอบรมจริยธรรม มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของกลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศโดยใช้ χ^2

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มผู้ต้องขังและกลุ่มควบคุม
 - 1.1 อายุ ทั้งกลุ่มผู้ต้องขังและกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ มีอายุตั้งแต่ 25 ปีลงมา คิดเป็นร้อยละ 49.8 มีอายุเฉลี่ย 29 ปี
 - 1.2 ทั้งกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ เป็นบุตรคนกลาง คิดเป็นร้อยละ 53.3 และร้อยละ 54.0
 - 1.3 การศึกษา ทั้งกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ มีการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 56.8 และ ร้อยละ 60.5
 - 1.4 สถานภาพสมรส ทั้งกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่เป็นโสด คิดเป็นร้อยละ 65.9 และร้อยละ 53.6
 - 1.5 อาชีพ ทั้งกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีอาชีพกรรมกร และ รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 48.3 และร้อยละ 39.5
 - 1.6 รายได้ต่อเดือน ทั้งกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีรายได้ ตั้งแต่ 6,020 บาทลงมา คิดเป็นร้อยละ 74.4 และ ร้อยละ 85.9 ตามลำดับ
2. ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของกลุ่มผู้ต้องขังและกลุ่มควบคุม
 - 2.1 สถานภาพสมรสของบิดามารดา ของทั้ง กลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม พบว่า ทั้ง 2 กลุ่ม บิดามารดายังคงอยู่ร่วมกัน ร้อยละ 50.2 และร้อยละ 78.1
 - 2.2 ฐานะของครอบครัว พบว่า ส่วนใหญ่ ของ ทั้งกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุมมีฐานะพอกินพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 78.2 และ ร้อยละ 71.5

2.3 ด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ของทั้งกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม พบว่าส่วนใหญ่ รักใคร่กันดี คิดเป็นร้อยละ 54.3 และ ร้อยละ 72.4 และพบว่า ต่างคนต่างอยู่ในกลุ่มผู้ต้องขัง พบมากกว่ากลุ่มควบคุม ร้อยละ 14.8 : ร้อยละ 2.5 (5 : 1)

2.4 จำนวนพี่น้อง ของกลุ่มผู้ต้องขัง และ กลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ มีพี่น้อง 4 - 6 คนคิดเป็นร้อยละ 49.2 และร้อยละ 42.3

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศของกลุ่มผู้ต้องขัง

3.1 อายุ กลุ่มผู้ต้องขัง ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดขณะที่ อายุส่วนใหญ่ ตั้งแต่ 25 ปีลงมา คิดเป็นร้อยละ 63.7 รองลงมา คือ อายุระหว่าง 26-35 ปี ร้อยละ 22.1 โดยเฉลี่ยถูกกล่าวหาเมื่ออายุ 26.3 ปี

3.2 ระยะเวลาที่อยู่ในเรือนจำ โดยเฉลี่ย อยู่มาประมาณ 2.6 ปี โดยมีตั้งแต่ เข้ามาอยู่ได้ 1 เดือน ถึง 25 ปี 4 เดือน

3.3 คดีที่ถูกตัดสิน พบว่าส่วนใหญ่ คือ คดีข่มขืนกระทำชำเรา คิดเป็นร้อยละ 67.8

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.1 ยอมรับสมมติฐานที่ 1 คือ ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของ กลุ่มผู้ต้องขัง แตกต่างจากกลุ่มควบคุม เมื่อเปรียบเทียบด้วยการทดสอบค่า t พบว่า ในทุกจริยธรรม ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มผู้ต้องขัง จะน้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01-.001

4.2 ปฏิเสธสมมติฐานที่ 2 ในกลุ่มผู้ต้องขัง คือ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม แต่ยอมรับสมมติฐานในกลุ่มควบคุม คือ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กมีความสัมพันธ์กับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 - .001

4.3 ยอมรับสมมติฐานที่ 3 พบว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก ของ กลุ่มผู้ต้องขังและกลุ่มควบคุมที่ได้รับในวัยเด็ก แตกต่างกัน โดยพบว่า กลุ่มผู้ต้องขังได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม มากกว่า กลุ่มควบคุม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 และ กลุ่มควบคุม ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มากกว่า กลุ่มผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ไม่พบความแตกต่างในการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปและแบบรักตามใจ

4.4 ปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ 4 จำนวนครั้ง ของการได้รับการอบรมจริยธรรม ที่เรือนจำมอบให้ ไม่มีความสัมพันธ์ต่อระดับการใช้เหตุผลของกลุ่มผู้ต้องขัง

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้ต้องขังมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมในทุกจริยธรรม โดยมีแนวโน้มที่จะใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับก่อนกฎเกณฑ์ของสังคม เป็นระดับที่มองตัวเองเป็นหลัก ทำอะไรต้องมีการแลกเปลี่ยน ตอบแทนในเชิงรูปธรรม ไม่คำนึงถึงจิตใจของผู้อื่น โดยปกติ ผู้ที่ใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมระดับที่ 1 มาก คือเด็กอายุระหว่าง 2 - 10 ปี สอดคล้องกับคำกล่าวของ Wellman ที่กล่าวว่า ผู้ที่ขมขื่นกระทำชั่วเราผู้อื่นเป็นคนเห็นแก่ตัว เพราะเขาใส่ใจอยู่เพียงความสุขที่ได้ปลดปล่อยความต้องการทางเพศเท่านั้น ยังสอดคล้องกับการแบ่งชนิดของผู้ประกอบคดีขมขื่นกระทำชั่วเราของ เพาเวอร์ ที่พบว่าผู้ที่ขมขื่นกระทำชั่วเราจะมีบุคลิกภาพเด็กกว่าวัย (Power, 1966 อ้างถึงใน อ่างถึงใน อ่าง ทศนาญชลี, 2521) และผู้ที่ขมขื่นกระทำชั่วเรา เป็นบุคคลที่เต็มไปด้วยตัณหา มีความต้องการทางเพศที่มากเกินไปไม่สามารถควบคุมตนเองได้จนเหมือนสัตว์ ซึ่งแตกต่างจากคนปกติที่สามารถควบคุมตนเองได้อย่างเหมาะสม (Wellman, 1988) แต่การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมยังขึ้นอยู่กับอีกหลายปัจจัย นอกเหนือจากอายุ ก็คือ ระดับสติปัญญา คุณภาวะทางอารมณ์ ประสบการณ์ในอดีต คำสั่งสอนอบรมที่ได้รับมาตั้งแต่เล็กจนโต ซึ่งจะช่วยให้พัฒนาการการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงขึ้นหรือติดขัดอยู่ชั้นใด ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มควบคุม ที่พบว่าแนวโน้มการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับกฎเกณฑ์สังคม ในทุกจริยธรรมหมายความว่า ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งอาจมีผลมาจากความสัมพันธ์ของครอบครัวของผู้ต้องขังที่พบว่า การหย่าร้างของบิดามารดา การเสียชีวิตของบิดามารดา หรือ การถูกทอดทิ้ง ในสัดส่วนที่มากกว่ากลุ่มควบคุม ที่อาจจะส่งผลต่อการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม เพราะระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมจะพัฒนาหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย ซึ่งอารมณ์ และ ประสบการณ์ในอดีตที่ไม่เป็นสุขก็อาจจะมีผลทำให้ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของกลุ่มผู้ต้องขังหยุดชะงักอยู่ในระดับก่อนกฎเกณฑ์สังคมได้

2. ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก

การวิจัยนี้ พบว่าลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กของผู้ต้องขังกับกลุ่มควบคุม ไม่มีแตกต่างในเรื่องของสัดส่วน แต่อย่างไรก็ตามทุกคนจะถูกอบรมเลี้ยงดูมาทุกแบบเหมือนกัน เพียงแต่ว่าจะมีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบใดที่ถูกนำมาใช้กับตนถึมากที่สุดเท่านั้นจึงถือว่าเป็นการเลี้ยงดูแบบที่ตนเองได้รับ ดังนั้นเมื่อทดสอบทางสถิติด้วย t - Tests จึงพบว่าลักษณะ

การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กของทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มผู้ต้องขังถูกอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กแบบใช้อำนาจควบคุมในอัตราที่สูงกว่าซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยในอดีต ที่พบว่า บุคคลที่กระทำความผิด มักถูกอบรมมาแบบเข้มงวดกวดขัน และใช้ความรุนแรง (โกลด์ เอียมรักษา , 2524 , พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ , 2527 , Rondet - White , 1992 , Scott , Scott และ McCabe , 1991) แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมนั้น เป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ยังมีอีกหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ในการวิจัยนี้พบว่า ลักษณะของความสัมพันธ์ของคนภายในครอบครัวของผู้ต้องขัง ก็มีผลสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ กล่าวคือ กลุ่มผู้ต้องขัง มีการหย่าร้างของบิดามารดา การเสียชีวิตของบิดามารดาคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคน หรือถูกทอดทิ้ง ในอัตราที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมและความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวเป็นแบบต่างคนต่างอยู่มากกว่ากลุ่มควบคุมถึง 5 เท่า ซึ่งลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัวข้างต้น อาจจะมีผลต่อเจตคติของกลุ่มผู้ต้องขังต่อครอบครัวและสังคมในทางลบ เพราะขาดคนอบรมสั่งสอนชี้แนวทางที่ถูกต้อง และขาดตัวแบบที่ดีในการเลียนแบบ ทำให้กลุ่มผู้ต้องขังรู้สึกขาดความอบอุ่น ว่าเหว่ การปรับตัวให้เข้ากับค่านิยมที่ดีของสังคมล้มเหลว และมีแนวโน้ม ที่จะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวตามความกดดันภายในใจของตน (Coleman , 1964)

ในกลุ่มควบคุม การวิจัยนี้พบว่า ในวัยเด็กถูกอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในอัตราที่มากกว่า ซึ่ง กลุ่มควบคุมที่ถูกอบรมเลี้ยงดูมาแบบนี้ จะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีวินัยในตนเอง สอดคล้องกับการวิจัยในอดีต ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากและมีเหตุผลมีความสัมพันธ์ทางบวก กับ คุณธรรมแห่งพลเมืองดี และ ความซื่อสัตย์ (เสริมเกียรติ พรหมผุย , 2522 , อุบลรัตน์ โพธิโกสม , 2522) อาจเป็นเพราะกลุ่มควบคุมในวัยเด็ก จะได้รับคำอธิบายถึงสิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร กฎเกณฑ์ของสังคมเป็นอย่างไร จึงทำให้กลุ่มควบคุมเลียนแบบทั้งความคิด พฤติกรรมของผู้เลี้ยงดู เป็นเพราะเขาจะรู้สึกว่าคุณเลี้ยงดูนั้นรักเขาอย่างจริงใจ จึงมีผลถึงการพัฒนาระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของกลุ่มควบคุมไปในทางที่ดี

3. ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก

ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก ไม่เหมาะที่จะนำมาเป็นปัจจัยที่ใช้ในการทำนายระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ยกเว้น ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป ที่สามารถใช้ทำนายการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมความไม่สัมฤทธิ์ในอนาคตได้ในทิศทางลบ หมายถึง ถ้าหากบุคคลถูกเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปมาก ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมยิ่งต่ำลง อาจเพราะว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป จะทำให้กลุ่มผู้ต้องขังเป็นเด็กก่อกว่าวัย ขาดความรับผิดชอบในตนเอง

และหน้าที่ทางสังคม มีผลทำให้ขาดความคิดสร้างสรรค์ ไม่กล้าแสดงออก แต่อย่างไรก็ตาม ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก ไม่สามารถใช้นโยบายระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้ ในกลุ่มผู้ต้องขังเพราะจากการวิเคราะห์พบว่า ยังมีอิทธิพลภายนอก ($100 - R^2$) ที่เข้ามามีอิทธิพลต่อระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างมาก ซึ่งอิทธิพลเหล่านั้นอาจเกิดจาก ตัวผู้ต้องขังเอง เช่น ระดับสติปัญญา อารมณ์ของผู้ต้องขังเอง และประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา ประกอบกับผู้ต้องขังส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้แรงงาน ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ที่กลุ่มผู้ต้องขังจะสนใจแต่เรื่องของตนเอง เนื่องจากความลำบากที่ตนเองได้รับจนไม่มีการพัฒนาระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมไปสู่ขั้นที่สูงขึ้น แม้ว่าจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใดก็ตาม

เมื่อพิจารณาในกลุ่มควบคุม พบว่าลักษณะการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก สามารถใช้ในการทำนโยบายระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้ โดยพบว่า กลุ่มควบคุมที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมมีความสัมพันธ์กับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในทางบวก นั้นหมายถึง ผู้ที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมมาก จะทำให้มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงขึ้น โดยเฉพาะจริยธรรมด้านความอดทน และ จริยธรรมด้านความไม่สัมฤทธิ์ในอนาคต อาจเป็นเพราะว่า กลุ่มควบคุมที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม มาตั้งแต่เด็ก ทำให้เขากลายเป็นคนที่มีความอดทน และ พยายามที่จะทำให้ตนเองสำเร็จ เพื่อให้ผู้ที่เลี้ยงดูตนเองพอใจ และภูมิใจ ซึ่งเป็นเสมือนการให้รางวัลแก่ตนเอง และทำให้เกิดการเรียนรู้ว่า การที่มีความอดทน และการทำให้ตนเองประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นที่ทำให้ตนเองได้รับการยอมรับ และสามารถพ้นจากการถูกใช้อำนาจบังคับได้ แต่แม้ว่าผู้เลี้ยงดูจะอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมก็ตาม อีกทั้งกลุ่มควบคุมได้สังเกตเลียนแบบผู้เลี้ยงดู และคนรอบข้าง รวมทั้งกลุ่มเพื่อนๆ จะได้จริยธรรม และ ค่านิยมต่างๆ ตามที่ โคลเบิร์ก ได้กล่าวว่า เด็กที่มีส่วนร่วมกับเพื่อนๆ มาก จะมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมพัฒนาสูงกว่าเด็กที่มีส่วนร่วมกับเพื่อนน้อย (Kohlberg, 1976)

ในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ก็เป็นอีกรูปแบบการเลี้ยงดูที่ใช้ทำนโยบายระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้ในหลายจริยธรรม การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จัดว่าเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่ดี และมีผลต่อระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูง ในหลายการวิจัย พบว่า ผู้ที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าแบบอื่นๆ (เดชวิทย์, 2522, ทิพย์สุดา นิลสินธพ, 2522, เสริมเกียรติ พรหมผุย, 2522) แต่ในการวิจัยนี้กลับพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ไม่สามารถทำนโยบายระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความไม่สัมฤทธิ์ในอนาคตได้ อาจเป็นเพราะ การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ไม่เข้มงวดกับกลุ่มควบคุมมากนัก จึงมีผลทำให้กลุ่มควบคุมไม่รู้สึกรัดกั้วกับอนาคตมากนัก อีกสาเหตุ คือ กลุ่มควบคุมที่ศึกษา มีเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ โดยดูจากรายได้/เดือน บิดามารดายอมไม่

สามารถหาสิ่งของได้ตามต้องการตามที่ให้สัญญาไว้ จึงมีผลทำให้กลุ่มควบคุมไม่คาดหวังในเรื่องของอนาคต มุ่งเน้นปัจจุบันมากกว่า แต่อย่างไรก็ตาม การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยนี้ ก็จัดได้ว่า เป็นแบบการอบรมเลี้ยงดูที่ดี เพราะมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับกฎเกณฑ์สังคม ชั้นที่ 3 มากซึ่ง เป็นขั้นที่สังคมพึงใจ ยอมรับ และต้องการให้สมาชิกในสังคมมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมขั้นนี้เป็นอย่างต่ำ และ มีบางจริยธรรมที่ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมพัฒนาได้ถึงระดับเหนือกฎเกณฑ์สังคม ชั้นที่ 6 ซึ่งเป็นขั้นสูงสุดของจริยธรรมตามทฤษฎีของ ไคล์เบิร์ก

กลุ่มควบคุมที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ ให้ความคุ้มครองมากเกินไป พบว่าใช้ในการทำนายระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้ในทิศทางลบ ในทุกจริยธรรมที่ศึกษา อาจเป็นเพราะการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ จะสร้างความยุ่งยากทางอารมณ์แก่กลุ่มควบคุม เพราะจะทำให้เขาไม่เป็นตัวของตัวเอง เป็นเด็กอยู่เสมอ ซ้ำไม่โหดหงุดหงาย ซึ่งเกิดจากความคับข้องใจที่ตนเองได้รับจากรูปแบบการเลี้ยงดู จะรู้สึกที่ตนเองด้อยค่า เข้าสังคมยาก ความอดทนต่ำ ควบคุมอารมณ์ไม่ค่อยได้ (Hurlock ,1972 , Parker , 1983) ซึ่งสิ่งดังกล่าวมีผลลบต่อพัฒนาการทางจริยธรรมของกลุ่มควบคุม เพราะจริยธรรมจะพัฒนาได้สูงขึ้นหรือไม่ ขึ้นกับหลายปัจจัย อารมณ์ ความพึงพอใจที่มีต่อผู้เลี้ยงดู ก็เป็นปัจจัยหนึ่งเช่นกัน

กลุ่มควบคุมที่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ ในการวิจัยนี้พบว่า สามารถใช้ทำนายระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม ในสถานการณ์จริยธรรม ด้านความเมตตาากรุณา โดยมีความสัมพันธ์ในทางบวก เป็นไปได้ว่ากลุ่มควบคุมเรียนรู้ ความเมตตาากรุณา จากผู้เลี้ยงดู เพราะความรักของบิดามารดา หรือ ผู้เลี้ยงดู เป็นจุดเริ่มต้นของพัฒนาจริยธรรมของเด็ก โดยถ้าในช่วงแรกเกิดได้รับ ความรักความอบอุ่น เด็กก็จะรู้สึกพึงพอใจและเป็นสุขในขณะที่ผู้เลี้ยงดูได้เข้าใกล้ชิดกับเด็ก ก็จะมีการสนองตอบเด็กและได้แสดงลักษณะต่างๆ ซึ่งเด็กจะเลียนแบบโดยไม่รู้ตัว (Sear, Maccoby และ Levin ,1957)

4. การอบรมจริยธรรมศีลธรรม กับ ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า การได้รับการอบรมจริยธรรมทั้ง 4 แบบคือ การฟังธรรม เทศนา การเรียนธรรมศึกษา การอบรมจากอนุศาสนาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และการอบรมจิตภาวนา ไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติกับระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม อาจเป็นเพราะ ผู้ต้องขังไม่พร้อมที่จะเรียนรู้ และ ปรับเปลี่ยนความคิดของตนเอง เนื่องจากเจตคติที่มีต่อสังคมเป็นไปในทางลบและความรู้สึกที่ตนเองด้อยค่าเป็นคนผิด จึงทำให้เกิดการต่อต้านไม่ยอมรับและเรียนรู้สิ่งต่างๆที่ทางเรือนจำมอบให้ หรืออาจเกิดจากอารมณ์ที่ไม่คงที่ของกลุ่มผู้ต้องขัง เนื่องจากการสูญเสียอิสระภาพ ยังไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพความเป็นจริงได้

ความเป็นห่วงกังวลในเรื่องต่างๆ อีกทั้งอาจเกิดจากความรู้สึกไม่ศรัทธาในผู้ให้การอบรมก็เป็นได้ และการอบรมที่ให้จะเป็นแบบที่ผู้ต้องขังเป็นผู้รับแต่เพียงฝ่ายเดียว จึงทำให้การพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเพราะว่าจริยธรรมไม่อาจกระทำได้ด้วยการสอนไม่อาจกระทำด้วยการแสดงตัวอย่างให้ดู จริยธรรมสอนกันไม่ได้ เพราะจริยธรรมจะพัฒนาขึ้นมาด้วยการนึกคิดของแต่ละคน

ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ

1. ในสถาบันการศึกษา ควรมีการสอดแทรกเนื้อหาทางจริยธรรมด้านเพศ และ จริยธรรมต่างๆ ตั้งแต่การศึกษาภาคบังคับ เพื่อที่เด็กจะได้มีการพัฒนาจริยธรรมขึ้นมาตามขั้นตอนไม่ชะงักอยู่ในขั้นใดขั้นหนึ่ง และ เป็นการป้องกันปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพราะหากมีการพัฒนาจริยธรรมมาตั้งแต่เริ่มต้นในวัยเด็ก จะปลูกฝังจิตสำนึกของการเป็นพลเมืองดีแก่เยาวชน โดยเฉพาะพบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ จะมีการศึกษาต่ำเพียงระดับประถมศึกษา ถึง ระดับมัธยมต้น และมีเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำจึงไม่ได้เรียนต่อ ประกอบกับประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ยังมีการศึกษาไม่สูง เศรษฐฐานะต่ำ ดังนั้นการศึกษาในภาคบังคับจึงมีความจำเป็นในการพัฒนาจริยธรรมของเด็กก่อนที่จะพ้นจากการศึกษา

2. ควรมีการส่งเสริมการให้ความรู้แก่ประชาชน ถึงความสำคัญของความพร้อมในการมี ครอบครัว และ การมีบุตร การอบรมเลี้ยงดูบุตรที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศ โดยเน้นให้ความรู้ทั้งในระบบการศึกษาและแก่ประชาชนทั่วไป โดยมี การให้คำปรึกษาทางครอบครัวในสถานพยาบาลของรัฐ และ เอกชน มีเอกสารเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลดีผลเสียต่อบุตร

3. จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการวางแผนพัฒนาระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ในระบบการศึกษาอบรมของกรมราชทัณฑ์ โดยมีการสอดแทรกการสอนจริยธรรมไปในกิจกรรมต่างๆ เช่น การสร้างสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจ แล้วให้ผู้ต้องขังได้มีการอภิปรายแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อที่ผู้ต้องขังจะมีการพัฒนาความคิด การกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตนเอง ฝึกการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ขณะเดียวกัน ผู้ที่รับผิดชอบในการอบรม จะเป็นผู้ที่คอยช่วยชี้แนะแนวความคิดที่ถูกแก่กลุ่มผู้ต้องขัง เพื่อ

ปรับเปลี่ยนความคิดของผู้ต้องขังไปในแนวทางที่ดีขึ้นเป็นการช่วยให้พัฒนาระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแรก ที่วิจัย การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ต่อไปน่าจะมีการวิจัยที่กว้างขึ้น โดยเปรียบเทียบระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในแต่ละประเภทของการกระทำผิด เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น
2. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองว่า การอบรมจริยธรรมแบบใดที่สามารถใช้พัฒนาจริยธรรมได้ดีในกลุ่มที่กระทำผิดแต่ละประเภท
3. ควรมีการศึกษาไปข้างหน้า เพื่อติดตามว่า ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกถูกจองจำในเรือนจำ แล้วได้รับการอบรมจริยธรรมต่างๆที่ทางเรือนจำจัดให้นั้น มีการพัฒนาขึ้นหรือไม่

ศูนย์วิทยพัธพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย